

ת"פ 2489/07/15 - מדינת ישראל נגד אתי עזרן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 2489-07-15 מדינת ישראל נ' עזרן

לפני כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל
המאשימה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד זוסמן

נגד

הנאשמת:
אתי עזרן
ע"י ב"כ עו"ד אמסלם

החלטה

השתלשלות ההליך:

1. ביום 18.4.16, במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמה עונשית, הודתה הנאשמת בכתב האישום המתוקן והורשעה בעבירות הבאות:

א. תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;

ב. העלבת עובד הציבור, לפי סעיף 288 לחוק הנ"ל;

ג. התנהגות העלולה להפר את שלום הציבור, לפי סעיף 216(א)(4) לחוק הנ"ל;

ד. התנגדות בכוח למעצר, לפי סעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נ"ח], תשכ"ט-1969;

ה. החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) בצירוף סעיף 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים;

2. לפי המוסכם, הופנתה הנאשמת לשירות המבחן והתקבלו בעניינה חמישה תסקירים, מהימים 30.10.16, 14.2.17, 6.7.17, 26.12.17 ו-25.3.18.

3. ביום 27.3.18, לאחר קבלת תסקיר אחרון, השלימו ב"כ המלומדים של הצדדים את טיעוניהם לעצם ההרשעה ולעונש:

התביעה עתרה לקיום ההרשעה, ולעניין העונש עתרה למאסר מותנה, של"צ, קנס, צו מבחן ופיצוי הנפגעים;

ההגנה עתרה לאימוץ המלצותיו של שירות המבחן - לבטל את הרשעת הנאשמת, ולחייבה בצו מבחן. עוד הודיעה ההגנה על נכונותה של הנאשמת לבצע של"צ ולפצות הנפגעים.

מעשי הנאשמת:

1. ביום 7.12.14 סמוך לשעה 10:00 נסעה הנאשמת באוטובוס, אותו נהג מר אברהם אזוז, וכשבין הנוסעים גב' שושנה עשור ומר אמיתי גלעד.
2. עוד האוטובוס נוסע בין תחנות, צעקה הנאשמת ודרשה מהנהג לעצור את האוטובוס כי הוטרה על-ידי פלוני, נוסע שזהותו לא ידועה, ושמוקד המטרה, אתו היא משוחחת בטלפון, הנחה אותה לבקש מהנהג שיעצור את האוטובוס בצד הכביש. הנהג סרב והסביר שעצירת האוטובוס תוביל להפרעה לתנועה והציע שיעצור בהמשך הנסיעה ושהשוטרים יגיעו למקום עצירתו המתוכנן.
3. הנאשמת המשיכה לצעוק והעליבה את הנהג באמרה לו, בין היתר: "תראה איך אתה נראה, מפלצת... מי אתה בכלל... כולו נהג אוטובוס".
4. גב' עשור העירה לנאשמת שהיא מפריעה לנהג, והנאשמת גידפה אותה. גב' עשור ניסתה לצלם את המתרחש בטלפון הנייד שלה, ואז הכתה אותה הנאשמת "והורידה מידיה את הטלפון". מר גלעד ניסה לחלץ את גב' עשור, והנאשמת דחפה אותו.
5. שוטרים הוזעקו למקום, והשוטר רס"מ שרון טלקר עיכב את הנאשמת והודיע לה שעליה להישאר במקום עד שתילקח לתחנת משטרה. הנאשמת העליבה את השוטר באמרה לו, בין היתר: "אין לך תואר ובגלל זה אתה שוטר, אתה עלוב, אין לך מה לעשות". הנאשמת ניסתה ללכת מהמקום, וכשחסמו השוטרים את דרכה נאלצו להתגבר על התנגדותה, עצרו אותה ואזקו אותה. הנאשמת העליבה את רס"ר טלקר ואת השוטר אדר גרניצה באמרה להם, בין היתר: "אתה ילד שמן... פח אשפה... זבלים... מכוערים... גועל נפש".
6. בעת התנגדותה למעצרה, תפסה הנאשמת בחוזקה את ידיה של השוטרת אורטל טטרו וגרמה לה לשריטות בידה.
7. הנאשמת נלקחה לתחנה והוכנסה לתא מעצר. כשהשוטר אמיר ברכאת ביקש להוציאה מהתא, בעטה בו הנאשמת ושרטה אותו.
8. בעת נסיעתה באוטובוס ובעת מעצרה החזיקה הנאשמת חשיש במשקל 17.46 גרם נטו לצריכתה העצמית.

נסיבותיה של הנאשמת והמהלך הטיפולי אותו עברה:

1. הנאשמת ילידת 1976, כבת 41 כיום, מתגוררת עם בן-זוגה ומגדלת את ילדתה הפעוטה, שנולדה בשנת 2017, לאחר תחילתו של הליך זה. מוצא הנאשמת במשפחה נורמטיבית, המספקת לה גם כיום חום ותמיכה.

הנאשמת סיימה לימודיה וגם שירות צבאי מלא. הנאשמת עובדת כמזכירה, היא בעלת תואר ראשון בפסיכולוגיה והיא נרשמה ללימודי תעודה בתחום "ניתוח התנהגות יישומי ABA" במכללה המסונפת לאוניברסיטת תל-אביב.

2. אין לנאשמת עבר פלילי, והאירוע הוא הסתבכותה היחידה בפלילים.

3. בתקופה בה ארע האירוע צרכה הנאשמת קנבוס באופן מזדמן. מאז, כפי שמעידות בדיקות שתן, חדלה משימוש והיא נקיה מסמים.

4. שירות המבחן מצא כי לנאשמת מערכת ערכים ותפיסות תקינה, לרבות עמדה השוללת שימוש באלימות, ואף תפקודה לאורך חייה היה נורמטיבי ותקין. לכן בלטה בחריגותה ההתפרצות האלימה של הנאשמת והשירות התקשה בתחילה להבינה.

5. תחילה שללה הנאשמת כל בעייתיות ולא היתה מעוניינת בטיפול [תסקיר ראשון, 30.10.16], אך מהר למדי שינתה הנאשמת את עמדתה, הכירה בבעייתיות שבהתנהגותה ונטלה אחריות על מעשיה, תוך ביטוי חרטה וצער. עוד ביקשה הנאשמת להשתלב בטיפול כדי לבחון את מקור התפרצותה וכדי לתקן את הטעון תיקון [תסקיר שני, 8.2.17].

6. לאחר לידת בתה, ועל-אף הקשיים והאתגרים שניצבו בפני הנאשמת כאם חד-הורית, הפגינה הנאשמת מחויבות ומוטיבציה לטיפול [תסקיר שלישי, 6.7.17]. בעצת שירות המבחן פנתה הנאשמת לקופת חולים ובדצמבר 2017 החלה בטיפול פסיכולוגי במסגרת זו ובפיקוח שירות המבחן.

7. בידי שירות המבחן הצטבר אפוא מידע רב ומהימן, המעניק למסקנות השירות ולהמלצותיו תוקף רב במיוחד:

א. הנאשמת היא אישה חיונית ונורמטיבית, עובדת למחייתה, מקיימת קשרי זוגיות ומשפחה תקינים ותומכים, מושקעת בגידול ילדתה, ומכוונת את עתידה בשאיפה ללימודים גבוהים בארה"ב (בישראל אין מסגרת אקדמית בתחום עניינה של הנאשמת);

ב. הטיפול הפסיכולוגי העלה כי המקור להתפרצותה החריגה של הנאשמת, נעוץ בחוויות-עבר קשות, וכשחווותה מצוקה ובהלה - להרגשתה הטרדה על-ידי אותו גבר זר שגם חסם את דרכה לדלת - הוצפה רגשית, מחמת אותם זיכרונות קשים שצפו לפתע, והגיבה תגובה קיצונית ולא מותאמת;

ג. הנאשמת השכילה לאחוז בשתי ידיים את ההזדמנות שניתנה לה, והיא מגלה מוטיבציה לטיפול, ממנו היא מפיקה תועלת ובמסגרתו היא בוחנת, בין היתר, שאלות של השתייכות וזהות, של גבולות ושל תקשורת עם הזולת;

8. שירות המבחן שמח להדגיש בתסקיריו את השינוי החיובי שערכה הנאשמת בקבלה והפנמה של משמעות האירוע, בהירתמות לטיפול, ובמאמציה לקידום הקריירה שלה.

9. שירות המבחן המליץ אפוא על ביטול הרשעתה של הנאשמת, כדי לא לסכן ולסכל את אפשרותה לקבל ויזת לימודים בארה"ב, וגם את יכולתה לעסוק במקצוע אותו היא רוכשת במסגרות ציבוריות ובטיפול בילדים.

ביטול הרשעתה של הנאשמת:

1. ההגנה עותרת לביטול הרשעתה של הנאשמת מחשש לפגיעה תעסוקתית: הנאשמת בעלת תואר ראשון בפסיכולוגיה ולומדת בתכנית של לימודי תעודה ב"ניתוח התנהגות יישומי ABA".

2. הלכת **כתב** הידועה (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מ.י.** (1997) קובעת כי ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה הם חריגים לכלל הקובע כי מי שביצע עבירה, יורשע. שימוש באמצעים חריגים אלה מחייב קיומם של שני תנאים מצטברים - פגיעה חמורה הצפויה לשיקום הנאשם, וטיב העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה.

3. פגיעה חמורה הצפויה לשיקום הנאשמת מעצם הרשעתה:

א. הנאשמת מכשירה עצמה לטיפול בילדים בשיטת ABA, שנחשבת לאפקטיבית בטיפול בילדים ובמיוחד בכאלה המצויים על הספקטרום האוטיסטי. הנאשמת השקיעה ומשקיעה מאמץ, זמן וממון בהכשרתה לייעוד זה [וראו הודעת קבלה והסדרת שכר לימוד נע/1];

ב. לא יכול להיות ספק בכך, שהרשעה תקשה מאוד על הנאשמת להשתלב כמנתחת התנהגות בכל מסגרת מוסדית המטפלת בילדים, אם לא תאיין אפשרות זו לחלוטין (עובדי הוראה וחינוך עוברים בדיקת רישום פלילי). די בכך כדי לקבוע כי ההרשעה נושאת סיכון חמור וממשי לשיקום הנאשמת;

ג. ויתרה מזו: הנאשמת מתכננת ללמוד לדוקטורט בארה"ב (BCBA D), אפשרות שאינה קיימת בישראל. תכנית זו לא תוכל להתממש אם תעמוד הרשעה פלילית בדרכה של הנאשמת להשגת ויזת לימודים, וראו למשל ת"פ 58960-12-12 **מ.י. נ' ולדמן** (2015) שעסק בתקיפה חובלנית ות"פ 44597-02-13 **מ.י. נ' שאגן** (2013), שעסק בסחר בסם;

ד. אצרף דעתי לדעת שירות המבחן, ואני קובע כי הרשעת הנאשמת נושאת פוטנציאל קרוב וממשי להכשלת תהליך השיקום והקידום של הנאשמת;

4. טיב העבירות מאפשר ביטולה של ההרשעה:

א. אף שמעשי הנאשמת היו משולחי-רסן ופוגעניים, אין בהם את תו החומרה המיוחד למעשים אכזריים, או כאלה שחומרת תוצאותיהם קשה, וכיו"ב;

ב. די אם אזכיר, שבית המשפט העליון ביטל הרשעות - או אישר ביטולן - שנגעו למעשים חמורים פי-כמה מאלו של הנאשמת: בע"פ 9090/00 **שניידרמן נ' מ.י.** (2001) נדון עניינו של צעיר שנתפס בדרכו לביצוע מעשי שוד ובחזקתו כלי משחית; בע"פ 5446/15 **חנימוב נ' מ.י.** (2016) נדון עניינו של נאשם שהיה מעורב בפרשייה מחרידה של סחר בנשים ועבירות מין;

ג. וכך גם בערכאות המבררות, וראו למשל: ת"פ 65539-12-14 **פרקליטות מחוז**

מרכז נ' בכר (2016), בו נדון מקרה חמור של תקיפה חובלנית נגד נערים בני 14, וביטול ההרשעה הוצדק בנורמטיביות, הפנמה וחרטה; ת"פ 34683-10-15 **משטרת ישראל נ' פלוני** (2017): תקיפה חובלנית חמורה של בת-זוג, וביטול ההרשעה הוצדק לנוכח חד-פעמיות התקיפה, טיפול ונורמטיביות; עפ"ג 14167-10-15 **אלמנאו נ' מ.י.** (2016): פריצה לדירה, וביטול ההרשעה של הנאשמים הוצדק ב"גילם הצעיר ונתונייהם האישיים, ומשמדובר בהתנהגות חריגה שאינה אופיינית לאורחותיהם כאשר חרטתם היא מלאה וכנה."; ע"פ 56005-02-15 **בסול נ' מ.י.** (2016): צעיר ללא עבר פלילי, שהחל בלימודי תואר ראשון בחינוך ובחברה, ותסקירו היה חיובי;

ד. נמצא שטיב עבירותיה של הנאשמת אינו עומד למכשול בפני ביטול הרשעתה;

5. עניינה של הנאשמת מצוי אפוא בתחומן של הנסיבות החריגות שמצדיקות ביטולה של הרשעה; ואיך לא? שהרי בנוסף לכל האמור לעיל בהתייחס להלכת **כתב**, מדובר במי שפעם אחת בחייה הנורמטיביים נקלעה למצב מאיים ומבהיל, שגרם לצלקות הנפש הישנות לשוב ולדמם ולאבדן שליטה עצמית, וכמו בחלום רע הלך האירוע והסלים והוסיף לחץ שלא אפשר לנאשמת להתעשת ולשוב לעצמה.

6. הרשעתה של הנאשמת תבוטל, אך מצאתי כי האיזון הראוי מחייב השתת אמצעי קונקרטי של של"צ (בהיקף שעות צנוע, לנוכח האתגרים שבפני הנאשמת). לנוכח טיבם הקל של הפגיעות בנפגעים, לא מצאתי צורך בחיוב בפיצוי.

סוף-דבר, אני מחייב את הנאשמת באמצעים הבאים:

א. 80 שעות של"צ, לפי תכנית שירות המבחן שתוגש עד למועד הדיון הנקבע עתה ליום **8.7.18** בשעה 09:30, כשהנאשמת מזהרת בדבר חובת התייצבותה לדיון. אם תגיע התכנית קודם לדיון - תאושר על הכתב והצדדים יופטרו מהתייצבות. הנאשמת כבר הוזהרה כי אי-ציות להוראות שירות המבחן, או הממונים במקום השל"צ, יוביל להשבת התיק לבית המשפט, להרשעתה ולגזירת עונש חלופי נוסף;

ב. פיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום, בתנאי מפורש של המשך הטיפול הפסיכולוגי כל עוד השירות ימצא בכך צורך. הנאשמת כבר הוזהרה כי הימנעות משיתוף פעולה עם השירות יוביל להשבת התיק לבית המשפט, להרשעתה ולענישתה;

הוראות נלוות:

א. ביצוע השל"צ מעוכב, לבקשת ב"כ התביעה, עד ליום **13.5.18**, והתביעה מתבקשת להודיע בהקדם לבית המשפט, לסניגורית המלומדת ולשירות המבחן, אם אכן יוגש ערעור או שהנאשמת יכולה להתחיל בביצוע השל"צ;

- ב. עותק ההחלטה יועבר לשירות המבחן;
- ג. מוצגים: הסם יושמד וכל מוצג אחר יועבר להכרעת קצין משטרה;
- ד. ככל שקיים פיקדון בתיק בית המשפט, תיק קשור או תיק המשטרה - יושב לנאשמת;
- ה. הדיון הקבוע למחר, 29.3.18, מבוטל, ועותק ההחלטה יישלח לב"כ הנאשמת;

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ח, 28 מרץ 2018, במעמד ב"כ
המאשימה עו"ד זוסמן.